

ΤΟ ΡΟΔΟΝ ΚΑΙ Ο ΣΤΑΥΡΟΣ

Ιωάννου Βασιλή

Ο Ελευθεροτεκτονισμός, υπό τήν σύγχρονον αυτού μορφήν, ιδρυθείς τό 1717 έχει τάξει δύο μεγάλους σκοπούς. Την καλλιέργειαν της παγκοσμίου αδελφότητος καί την μύησιν των προς αυτόν προσερχομένων, εἰς τήν ὀρθήν κατανόησιν των προβλημάτων της ζωής.

Διά νά διακρίνωμεν καί κατανοήσωμεν τό ὀρθόν, πρόπεί νά εξασκηθώμεν, νά διακρίνωμεν το σχετικῶς ἀληθές.

Όταν ο Μαθητής σκεφθεῖ καί αποφασίσῃ νά ἀπαλλαγῇ των βέβηλων του πεποιθήσεων, καθίσταται ἰκανός νά ἀτενίσῃ τό Φῶς, το ὁποῖον ὁ Εταῖρος ἀφομοιώνει, διά νά μπορέσῃ νά Ἐργαστεῖ, καί ὡς Διδάσκαλος νά ἀξιοποιήσῃ τὰς ἀνθρωπίνους παραστάσεις.

Εἰς τόν βαθμόν πλέον τοῦ Διδασκάλου ὁ μύστης ἀδιαφορεῖ γιά κάθε τί πού κεντρίζει τήν ματαίοδοξίαν καί φίλοπεριέργειαν τοῦ ἀνθρώπου καί ἀφοσιώνεται εἰς τήν μελέτην τοῦ μεγάλου μυστηρίου της ζωής, τό ὅποῖον ἐξελίσσεται πρό αὐτοῦ σύμφωνα με ὠρίσμενον σχέδιον ἀποδιδόμενον συμβολικῶς εἰς τόν Μ.Α.Τ.Σ.

Το πρόγραμμα πλέον τοῦ διδασκάλου ἀναφέρεται στο Μέγα Ἔργο τῆς τελειοποιήσεως τοῦ Ἀνθρώπου ὡς Ἀτόμου καί ὡς κοινωνικοῦ συνόλου.

Τά τεκτονικά σύμβολα καθοδηγοῦν θαυμάσια τόν ἐργάτην, ὁ ὁποῖος **θέλει** νά ἐργαστεῖ πρός αὐτήν τήν κατεύθυνση.

Ο Τεκτονισμός, ἐν τῇ ἐρεύνῃ της Ἀληθείας προστρέχει καί εἰς ἄλλας μυστηριακάς πηγάς. Καί δια αὐτό ἔχει περιλάβῃ εἰς τήν κλίμακα τῶν φιλοσοφικῶν του βαθμῶν καί τήν μυστηριακὴν διδασκαλίαν τῶν Ροδοσταύρων.

Το χαρακτηριστικόν σύμβολον τοῦ Ροδοσταυρισμοῦ εἶναι ὁ Σταυρός καί τὸ Ρόδον, τα ὁποῖα καί θά μελετήσωμεν εἰς τήν σημερινήν μας συνάντησιν.

Τὸ ρόδον εἶναι ἓνα πολὺ παλαιὸν σύμβολο τῶν ποιητῶν, πού το ὑμνήσαν δια τό ἄρωμα καί τήν χάριν του.

Οἱ Ῥωμαῖοι εἰς ἐνδειξιν χαράς ἐστεφανοῦντο με στέφανα ἐκ ρόδων, ἀποδίδοντες εἰς αὐτό μυστικιστικὴν καί μυστηριώδη θεϊκὴν ιδιότητα. Ὁ Ἀπουλήσιος ἀναφέρει ὅτι ὁ Λούκιος ἀνέλαβε τήν ἀνθρωπίνην του μορφήν γευθεὶς ἐν ρόδον ἀφιερῶμενον εἰς τὴν Ἴσιδα. Παραδέχοντο δηλαδὴ ὅτι τὸ μυστηριακόν αὐτὸ ἄνθος ἐξευγενίζει καί ἀνουψώνει τόν ἀνθρώπον πέραν των ζωδῶν ροπῶν καί ἐνστίκτων.

Κατὰ τὸν Μεσαίωνα, τὴν ἀκμὴν τοῦ ρωμαντισμοῦ, τὸ ρόδον γίνεται τὸ σύμβολον τοῦ ἔρωτος. Κόκκινον συμβολίζει τὸν φλογερόν ἔρωτα. Πορφυροῦν, τὴν βαθεῖαν, ἀφωσίωμένην καί σταθεράν ἀγάπην. Χλωμόν, τρυφερότητα καί συστολήν εἰς τὸν ἔρωτα. Λευκόν, ἀναφέρεται εἰς τὴν ἀγνότητα καί τὸν μυστικιστικόν ἰδεαλισμόν. Καί κίτρινον, ἢ τό χρυσοῦν ρόδον τῶν θυρεῶν καί ἐσυμβόλιζε τὴν υλικὴν καί ἰδίαν τὴν πνευματικὴν ἰσχύν.

Συνήθως τὸ ρόδον τῶν θυρεῶν καί των συμβόλων ἀναπαρίσταται με πέντε πέταλλα, πού μας θυμίζει, ἐν τίνι μέτρῳ ἐννοεῖται, τὸν πεντάκτινον ἀστέρα,

πού συμβολίζει την εκδήλωσιν παντός ευγενούς καί θείου εἰς τόν ἀνθρωπίνην φύσιν.

Καί ἔτσι τό ρόδον λαμβάνει τόν θέσιν τοῦ συμβόλου τῆς ἀνθρωπίνης ἀνωτερότητας, τῆς πνευματικῆς καί αἰσθηματικῆς ἐλευθέρως ἀπό πάσαν κατωτέραν ζώωδη Ἐπίδρασιν.

Το ρόδο εἶναι καί σύμβολο τῆς ἐχεμυθείας. Καί ἰδία τοῦ κατ' ἐξοχήν τεκτονικοῦ μυστικοῦ, τοῦ μυστικοῦ ἐκεῖνου το ὁποῖο ἀδυνατούμε νά ἀνακοινώσουμε διότι εἶναι ἀνέκφραστον. Ἡ σιωπηλή κατοχή του ὁποῖου διακρίνει τόν Μύστην ἀπό τούς πέριξ του, διότι τόν περιβάλλει με μίαν ψυχικήν ἀκτινοβολίαν, ὅπως τό ρόδον περιβάλλεται με τό ἄρωμά του.

Ἀπό Καββαλιστικῆς πλευράς ἐξεταζόμενον τό ρόδον εἶναι τό σύμβολον τῆς Μήτηρας τοῦ Συμπαντος, ἀπ' ὅπου προήλθον οἱ ἀπειράριθμοί μορφαί, εἶναι τό παθητικόν στοιχείον, ἡ στήλη **B** των συμβολικῶν βαθμῶν. Εἶναι τό σύμβολον τῆς Βασιλείας τῆς Καββάλα καί τὴν ὁποῖαν τό ΖΟΗΑΡ ὀνομάζει καί Εὐάν.

Εἶναι, λέγει τό ΖΟΗΑΡ, ἡ μήτηρ ὅλων των πραγμάτων καί πόσης υπάρξεως εἰς αὐτόν ἐδῶ τόν κόσμον, τὰ θηλάζει εἰς τα στήθη τῆς καί εἶναι εὐλογημένη ἀπό Ἐκεῖνον.

Κατά τό ΖΟΗΑΡ αὕτη ἡ Βασίλισσα με σύμβολον τό ρόδον εἶναι ἡ θεία παρουσία εἰς τὴν Κτίσιν. Καί ὁ Σταυρός ; ἐμεῖς οἱ Χριστιανοί βλέπουμεν εἰς τό σύμβολο τούτο τόν μαρτυρικόν θάνατον καί τόν θυσίαν τοῦ Σωτήρος.

Ὁ Σταυρός ὅμως ἐχει πολὺ ἀρχαιότεραν προέλευσιν.

Τον συναντοῦμε με τὴν μορφή του Ἀγκυλωτοῦ σταυροῦ, ὡς ἱερὸν προϊστορικόν σύμβολον τῆς κίνησεως του οὐρανοῦ θόλου καί τοῦ πυρός τοῦ ζωογονούντος το Συμπαν,

Διὰ τῆς τριβῆς εἰς τό σημεῖον ἐνώσεως δύο σταυροειδῆς προσηρμοσμένων ξύλων, ὁ πρωτόγονος ἄνθρωπος ἐξησφάλιζε τὴν φλόγα καί τό πῦρ, τό ὁποῖο τόν ἔσωζε ἀπό τό κρύο καί τόν προεφύλασσε ἀπὸ τὰ ἀγρία θηρία.

Ἀργότερα ἔχουμε τόν σταυρό εἰς τὴν χριστιανικὴ ἐποχὴ ὡς σύμβολο σωτηρίας. Το σωτήριον υλικὸ πῦρ σὺν τῷ χρόνῳ πνευματοποιεῖται καί γίνεται τό σύμβολον τοῦ πνευματικοῦ πυρός, το ὁποῖον βοηθεῖ τὴν Ἀνθρωπίνην ψυχὴν νὰ ἐξαρθρεῖ εἰς ὑψηλότερα Ἐπίπεδα.

Ἀναλύοντες τόν σταυρόν εὐρίσκομεν ὅτι ἀπὸ τὰ δύο τεμάχια ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἀποτελεῖται αὐτός, τό μεν κάθετο παριστά τὴν δράσιν, τὴν Ἐνέργειαν, τό ἄρρεν, καί τό ὀριζόντιο το παθητικόν, τὸ θῆλυ. Εἰς τὸν σταυρόν ἐνοῦνται αὐτὰ τὰ δύο στοιχεῖα τό ἄρρεν καί τό θῆλυ καί ἔτσι ὁ σταυρός γίνεται σύμβολον τῆς γονιμότητος ὑπὸ τὴν ευρύτεραν δυνατὴν ἐννοιαν τοῦ ὅρου τούτου.

Ὁ Σταυρός λοιπὸν δὲν συμβολίζει τὸν θάνατον, ἀλλὰ τὴν γέννησιν καί ἐν συνεχείᾳ τὸν ἀγῶνα τῆς ζωῆς, με ὅλους τούς κόπους καί μόχθους αὐτῆς. Εἰς τὴν πραγματικότητά λοιπὸν ἀναφέρεται εἰς τὴν δράσιν, τὴν ἐνέργειαν.

Τὰ κάθετον αὐτοῦ τμήμα συμβολίζει τὴν ζωὴν, πού πηγάζει ἀπὸ τὴν γῆ καί ἀνεβαίνει πρὸς τὸν οὐρανόν, ὅπως ὁ κορμὸς τοῦ φυτοῦ, πού φυτρώνει ἀπὸ τὴν γῆν καί υψοῦται.

Καί το οριζόντιον τμήμα του, πού τέμνει εἰς ωρισμένον σημεῖον το κάθετον, εἶναι τό σύμβολον τοῦ θανάτου.

Ἄλλ' ὁ Σταυρός δεν εἶναι τό Τ καί μετά τήν τομήν τοῦ οριζοντίου τμήματος εξακολουθεῖ να ἀνέρχεται καί προβάλλει ἡ κεφαλή τοῦ Σταυροῦ σύμβολον τῆς συνεχίσεως τῆς ζωῆς καί πέραν τοῦ φαινομενικοῦ θανάτου.

Οἱ ἀρχαῖοι Αἰγύπτιοι ἱερεῖς εἶχον τό ANKH ☩, τόν σταυρόν μέ τήν καμπύλην προεξοχήν ὡς σύμβολον τῆς ἀθανασίας.

Οἱ τέσσαρες βραχίονες τοῦ Σταυροῦ με τά πέντε πέταλλα τοῦ ἐν τῷ κέντρῳ αὐτοῦ ῥόδου μας δίδουν τόν ἀριθμόν 9.

Νομίζω ὅτι ἡ ἐπισταμένη μελέτη τῶν ἀριθμῶν 4, 5 καί 9 λύει πολλές, ἀπορίες τοῦ βαθμοῦ τούτου.

Θά περιοριστώ σήμερον εἰς νύξεις τινάς μόνον.

Ὁ ἀριθμός 5 ἀναφέρεται εἰς τήν Περπτοαίαν, αὐτήν τήν πέμπτην οὐσίαν, τήν σχετικῶς ἀραιότεραν καί αἰθεριωτέραν ἀπό τῆς ἄλλης τέσσαρις, τās ἀναφερομένης εἰς τὰ τέσσαρα στοιχεῖα : Πῦρ, Αἴρ, Ὑδωρ, Γῆ.

Τὰ τέσσαρα αὐτά στοιχεῖα συμβολίζονται με τοὺς τέσσαρις βραχίονες τοῦ Σταυροῦ, οἱ ὁποῖοι ἐκτείνονται εἰς τό ἄπειρον.

Διά τοῦ ἀριθμοῦ 4 τοῦ Σταυροῦ ἰσορροποῦνται τά στοιχεῖα καί αἱ δυνάμεις, ἀπό τās ὁποίας προέρχονται αἱ μορφαί καί ὁ κόσμος. Χωρίς ὅμως το Ῥόδον τό Σύμπαν μας θά λειτουργοῦσε μηχανικά, ἀνίκανο να λάβει συνειδησιν τοῦ ἑαυτοῦ του.

Το Ῥόδον συμβάλλει εἰς αὐτόν τόν κόσμον, τήν διάνοιαν καί το αἶσθημα.

Τό Ῥόδο ἐπί τοῦ κέντρου τοῦ Σταυροῦ, συμβόλου τῆς δημιουργίας, συμβολίζει το κεντρικόν σημεῖον τοῦ Σύμπαντος, σημεῖον ἰσορροπίας τῶν τεμνομένων βραχιόνων, τῶν ἀκρῶς ἀντίθετων στοιχείων. Συμβολίζει ἰσορροπία καί σοφία, σοφίαν καί σιγήν, πνευματικὴν ἀνάτασιν καί ψυχικὴν ἔξαρσιν.

Ἐάν παραδεχθῶμεν τόν Σταυρόν ὡς σύμβολον τῆς χριστιανικῆς πίστεως, τό ῥόδον συμβάλλει εἰς τήν ἔξαρσιν καί διαφωτίσιν αὐτῆς τῆς πίστεως διά μίας ἀνωτέρας ἀντίληψεως αὐτῆς ἀπό τήν τοῦ ἀμύητου κόσμου.

Ἀπ' αὐτῆς τῆς ἀπόψεως ὁ Ῥοδοσταυρισμός μας παρουσιάζεται ὡς μία ἑσωτερικὴ διδασκαλία ἐφρημοσμένη εἰς τόν Χριστιανικόν δογματισμόν. Βεβαίως ὁ Ῥοδοσταυρισμός δεν συνίσταται μόνον ἀπὸ αὐτό. Πάντως ὅμως εἶναι ἡ πλέον ἐκδηλῶς διατύπωσίς του, ἱστορικῶς καί συμβολικῶς.

Οἱ Ῥοδόσταυροὶ τοῦ 17ου καί ἐν μέρει τοῦ 16ου αἰῶνος, κάτοχοι τῆς φιλοσοφικῆς ἀληθείας, προσήρμοσαν εἰς τόν Χριστιανισμόν τās Ἑρμηνείας τās ἀναγομένης στο φυσικὸ καί πνευματικὸ πεδίο τῶν Ἐκδηλώσεων τοῦ Μεγάλου Ἔργου.

Ἡ παράδοσίς τοῦ GRAAL σας εἶναι πολὺ γνωστή.

Κατὰ τήν παράδοσιν, το GRAAL ἢ GREAL ἢ GRAL εἶναι τό κύπελλον, τό ὁποῖον χρησιμοποίησε ὁ Ἰησοῦς κατὰ τόν Μυστικόν τοῦ Δεῦπνον με τοὺς μαθητάς του. Εἰς τό ἴδιον κύπελλον Ἰωσήφ ὁ ἀπὸ Ἀριμαθείας συνέλεξε τό πολυτίμητον αἷμα τοῦ Ἰησοῦ κατὰ τήν σταύρωσίν του. Το κύπελλον αὐτό

έλεγετο ότι ήτο από πράσινον σμάρογδον καί είχε μεγάλας θαυτουργούς ικανότητας.

Ο Ιωσηφ μετεφερε τό κύπελλον είς τήν Βρεττανίαν, όπου καί έχάθη. 'Η αναζητησις καί ή άνεύρεσις αυτού τού κυπέλλου άπετέλεσεν ενα από τά κυριώτερα τάματα τής ίππωσυνης,

Βαθυτέρα μελέτη της παραδόσεως ταυτης μας Αποκάλυπτει, ότι πρόκειται περί συμβολικής παραστάσεως της αναζητήσεως της ουσίας, της δυνάμεως, τού αίματος εκείνου, ο όποιος έκαρφωθη είς τον σταυρόν με τόν επί κεφαλής του τίτλον Ι•Ν•Ρ•Ι•, δηλαδή του δημιουργού πυράς.

Το σύμβολο αυτό είναι αρχαιότατο. Είς την Αίγυπτο ο Σάραπίς άναπαρίσταται πολλάκις φέρων επί κεφαλής παρόμοιον κύπελλον καί ονομαζόμενον GARDAL. 'Εντός αυτού του ιερού κυπέλλου, τού GARDAL, οί ίερεις έφυλασσαν τό υλικόν πυρ, ενώ αι ίερείαι εφυλασσαν τό οδράνιον πυρ τού Φθα, 'Αλλ' ο Θεός κ'ί'ωα, δ Θεός του Πυρός καί του *Ερωτος, έπιστευετο ότι μετενσαρκούτο είς όλα τά όντα, έφ'οσον τό Παν είς τό Συμπαν εφερε τόν σπινθήρα της ζωής του.

Τό GARDAL των Αιγυπτίων νομίζω ότι είναι αυτολεξεί τό ίδιον μά τό GRAAL, 'εννοείται κατόπιν μακροχρονίου παραμορφώσεως του GARDAL είς GRADAL καί GKAAL. Το αίμα τό άναβραζον είς αυτό τό κύπελλον είναι ή έμπυρος ζύμωσις τής ζωής. Είναι ο άρτος καί ο οίνος της Αναίμακτου θυσίας. Στον χριστιανισμό συμβολίζει τό Πυρ καί την "Υλην, δια της ένώσέως τών οποίων προβάλλει η ζωή.

Ο JULIUS EVOLA είς εν άρθρον του περί τις παραδόσεως τού GRAAL γράφει : 'Όστις βλέπει είς την ιστορίαν του GRAAL μόνον τήν χριστιανικην παρόδοσιν ή την κελτικήν μυθολογίαν ή την ίπποτικην ποιητικήν φαντασίαν, δεν βλέπει παρά μόνον .την έξωτερικήν πλευράν, την πλέον ασήμαντον, την συμπρωματικήν, Καί προσθέτει. «Το GRAAL είς την βαθυτέραν του έννοιαν είναι εν αντικείμενον υπερφυσικόν με τις εξής κυρίας Αρετάς. Τρεφεί (δίδει, ζωήν), φωτίζει (πνευματικόν φως) , τονώνει τόν ίππότην καί τόν κάμνει ακατανίκητον » Η άνεύρεσις καί ή κοινωνία τού περιεχομένου του GRAAL ή των παρομοίων ιερών κυπέλλων των διαφόρων θρησκείων παρουσιάζεται πλέον ως συμβολον της Επικοινωνίας του υλικού κόσμου με την δημιουργόν καί ζωογόνον δυναμιν. Είναι τό θειον ποτόν της αθανασίας. Το Σομα 'Ινδιών, τό HAOMA της Περσίας, η Αμβροσία καί τό Νέκταρ των 'Ελλήνων καί οίνος των Χριστιανών καί των Ροδοσταυρων.

Είναι άξιον προσοχής πόσον σπουδαίον ρόλον παίζει ο άρτος είς τήν ζωήν τού Χριστου καί τού Χριστιανισμού. Ο Χριστός διαμοιράζεται τόν άρτον με τους μαθητές του. Καμνει τό θαύμα του πολλαπλασιασμού των άρτων καί διακηρύττει άτι ο άρτος ούτος είναι τό σωμα του, καί όστις φάγη έξ αυτού, θά έχει την ζωήν του έν αυτώ καί θά έχει ζωήν αίωνιον.

Ο άρτος, ως παραγωγον του σίτου, μας ενθυμίζει καί τά Μυστήρια της 'Ελευσίνας. όπου ο κόκκος του σίτου, θαπτόμενος είς την γην, επανηρχετο επί

της έπιφανείας αυτής, ως στάχης αποταν μίεων τās ηλιακάς ακτίνας και συμβολίζων ουτω τόν θάνατον και τήν ανάστασίν.

Και ο Χριστός εις τό κατά 'Ιωάννην Ευαγγελιον λέγει : ('Ιωάνν.Χιΐ) " Αμήν, 'Αμήν,λέγω υμῖν, εάν μη ο κόκκος του σίτου πεων εις την γην αποθάνη, αυτός μόνον μένει. 'Εάν δε αποθάνη, πολύν καρπόν φέρει "

Κάθε τί πού τρώγομεν ή πίνομεν, ελεγεν ο Φλαμμαριών κατά τον Εορτασμόν τού Ηλίου εις τήν 'Αστρονομικήν 'Εταιρείαν, είναι "Ηλιος. Ο άρτος, η κυριωτερη τοοφή του ανθρώπου. Είναι Ηλιακαί ακτίνες Υλοποιημένα. "Όταν ελεγεν ο Χριστός, ότι ο άρτος είναι τό αίμα του και ο οίνος τό αίμα του, διεκήρυτε μιαν αλήθειαν, την οποίαν μόλις μετά δύο .χιλιάδες χρόνια-δισ.Ссrut)ccn ή , σύγχρονος Επιστήμη 11.

Η φιλοσοφική Λίθος,η. μεταβάλλουσα τόν μόλυβδον εις χρυσόν διά του πυρός, ανταποκρίνεται εις την ψυχικήν εξαρσίν την ενώνουσαν τόν άνθρωπον με τόν Θεάν, αύτη ή μυστική έννοια διά τούς Ρο'οσταυρους γίνεται πηγή και αφητηρία πολύ βαθυτέρων και εσωτέρων σκέψεων και συλλογισμών.

Και αύτο τά σημείον ενδιαφέρει τάν 'Ελευθεροτεκτονισμόν, ο οποίος ζητεί μιαν θρησκείαν, μιαν πίστιν, εις την οποίαν νά συμφωνούν ολοῖ οί άνθρωποι. Και εφόσον ο Χριστιανισμός παρουσιάζεται ως θρησκεία παγκόσμιος, θρησκεία του νέου Νόμου, θρήσκεία της αγάπης, εις τάν 18ον βαθμόν του μελετά τον χριστιανικόν συμβολισμόν.

Οι τέκτονες εχομεν εν Ιδανικόν, τήν παγκόσμιον άδελφοποίησιν. Και αύτό το Ιδανικόν μας συμπίπτει με τό άληθές χριστιανικόν πνείμα,

,ΙΜ προσπαθήσουν νά έμβαθύνωμεν εις τόν χριστιανικόν συμβολισμόν, διότι δέν πρέπει νά λησμονώμεν,ότι υπάρχει μία χριστιανική μύησις. Ο Χριστιανός αποτάσσει τον Σατανά τα δώρα του και τά έργα του, όπως ο τέκτων απογυμνούται από τά μετάλλά του εις τό διάσκεπτήριον. Ο Χριστιανός άπαρνείται τά μάτια και εφήμερα και ζητεί μέσα του τήν βασιλείαν του Θεού, ανυψών τήν ψυχήν του προς τό θειον και παλαίει διά τήν τελειοποίησιν του και άπολύτρωσίν του από τās ατελείας, όπως ο τέκτων κατεργάζεται τόν άκατέργαστον του λίθον. Και αναγεννεται, καθαρθείς, εις νεαν ζωήν και ενατενίζει νέον φως το φως τό άνέσπερον, οπως και ο τέκτων.

Ο άναγεννηθής χριστιανός ζεί πλέον μιαν ζωήν, η οποία δεν του ανήκει, μετέχει εις τήν θείαν ζωήν του Κυρίου του, του Λυτρωτου του, όπως ο κατειργασμένος λίθος διατίθεται εις τήν επιτέλεσιν του Μεγάλου "Εργου, εις τήν ανοικοδόμησιν του Ναού.

Δυστυχώς ή χριστιανική μησις και ή Εσωτέρα του διδασκαλία καλύπτεται υπό τό πανύ και titpSilft. αδιαπέραστου στρωματος τού δογματισμού και τού θρησκευτικού φανατισμού.

Αυτήν τήν μύησιν προσπαθεί νά δοέση ο Ροδοσταυρισμός. Δι' αυτόν οί παραδόσεις και οί δογματισμοί άφορούν τήν μαζαν των εύκολοπίστων και των αερολόγων θεολόγων. Ο Ροδοσταυρισμός παραμερίζει τόν νεκρόν γράμμα και εμπνέεται από τό ζων πνεύμα, τό ευρισκόμενον υπο τον χονδροειδή φλοιόν των νεκρών τόπων.

Καί δι' αυτό βλέπει νά ανθίζει το Ρόδον εἰς τὸ κέντρον τοῦ Σταυροῦ.

“Ἐκαστος ἐξηγεῖ ἀναλόγως τῶν πνευματικῶν τοῦ δυνάμεων τὰ σύνολα τὰ ὁποῖα τοῦ ὁμιλοῦν καὶ τὸν προτρέπουν νά τροποποιεῖ τὰς ἀντίληψεις του, ἐφ' ὅσον ἐμβαθύνει εἰς τὴν μυστηριακὴν ἐννοίαν αὐτῶν.

Τὸ Ρόδον ἔχει μεγάλην σιωπηλὴν εὐφράδειαν. Μας διδάσκει, ἀφυπνίζον μέσα μας τὴν ἠχώ τῶν παρθένων ἀληθειῶν, τὰς ὁποίας οὐδεὶς ἔχει ἀκόμη διατυπώσει με τὴν κοινὴν ἀνθρωπίνην γλῶσσαν. Ὁ Ἀκτινοβόλος Ἀστήρ ἀποκαλύπτεται εἰς τὸν πραγματικόν Ἐταῖρον, τὸν ἐργαζόμενον με ἀγαπὴν καὶ μοχθούντα εἰς τὴν ἐπίτευξιν τοῦ αοράτου, ὁ καλλιτέχνης ἐκφράζεται διὰ τῶν χρωμάτων καὶ τοῦ ἤχου καὶ μας κάμνει νά φαντασθῶμεν ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα εἶναι ἀδύνατον νὰ συλλάβωμεν διὰ τῶν θεωρίων καὶ τῆς παρατηρήσεως.

Ἡ ἀνθρώπινη γνῶσις ἀναφέρεται εἰς τὴν μελέτην τῶν σχέσεων τῶν μορφικῶν ὄντων καὶ πραγμάτων.

Στὴν θρησκεία ἡ κατανόησις αὐτῶν τῶν σχέσεων καθιστᾷ κατανοητὸν ἐκεῖνο τὸ ὁποῖο ὑποβάλλει ἡ πίστις.

Ἡ προσπάθεια τοῦ Μυστοῦ καὶ ἰδίως τοῦ Ἰππότου Ροδοσταυροῦ συνίσταται εἰς τὴν ἀποκάλυψιν τῆς ἀληθείας, ἡ ὁποία ὑποκρυπτεται εἰς τὴν θρησκευτικὴν πίστιν, ἡ ὁποία ἐμπνέει καὶ θά ἐμπνέει τοὺς ἀνθρώπους.

Ὁ φωτισμένος ἀπὸ τὸ Ρόδον δὲν ἔχει βεβαίως λύσει τὸ μέγα αἰνίγμα τῆς ζωῆς καὶ τοῦ θανάτου. Ἄτενίζει ὅμως μὲ σθένος τὴν Σφίγγα καὶ γνωρίζει καλὰ πῶς τίθεται τὸ αἰνίγμα. Ἄναπνέει τὸ ἄρωμα τοῦ Ρόδου, τείνει ἀδελφικὴ χεὶρα πρὸς τοὺς εἰλικρινεῖς πιστοὺς. Ἐν πλήρει ἐπίγνωσι εἰς τὸ ἐδλαβόι αὐτῶν παθητικότης ἀντανακλά τὸ ἀντιφέγγισμα μίας ἀληθείας διαχύτου καὶ κεκαλυμμένης ἀπὸ τὴν πυκνὴν ομίχλην τῆς ἀνθρωπίνης ἀδυναμίας καὶ δισεΐδαιμονίας.

Τὸ ἀντιφέγγισμα αὐτὸ ἴσως δὲν εἶναι τὸ ἀληθινὸν φῶς, δὲν διαφέρει ὅμως ὡς πρὸς τὸν οὐσίαν, διότι τὸ Φῶς εἶναι ἓν καὶ μόνον, Τὸ Φῶς τὸ φωτίζον πάντα ἀνθρώπον ἐρχόμενον εἰς τὸν κόσμον. Κατὰ τὸν Εὐαγγελιστὴν Ἰωάννην, τὸ Φῶς αὐτὸ εἶναι ὁ Λόγος. Ὁ Σωτὴρ, ὁ ὁποῖος ἦλθε νά νικήσῃ τὰ σκότη. Αὐτὸ τὸ φῶς, ὁ Λόγος, ὁ Σωτὴρ διὰ τὸν κοινὸν πίστὸν τὸν ἀμνητον, εἶναι γνωστός ὡς ὁ ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ καρφωθεὶς καὶ μαρτηρῦσας. Δὲν εἶναι ποίητικότερον νά τὸν φαντασθῶμεν ὡς Ρόδον Ὀν-οτααν καὶ ἀκτινοβολούσαν εἰς τὸ κέντρον τῆς υλοποιήσεως τῶν ἀνθρωπίνων ἀδυναμιῶν, πρὸς τὴν ἀλήθειαν.

Ὁ Ροδοσταυρισμὸς φωτίζει καὶ πνευματοποιεῖ, ἀξίαποιεῖ τὴν πίστιν. Προερχόμενος ἀπὸ τὸν Χριστιανισμὸν, τὸν ἐπεκτείνει καὶ τὸν διευρύνει, τὰ ὄντα καθιστᾷ παγκόσμιον θετικὰ, Ὅποτε λεσημηρ-τικά»

Ὁ Ροδοσταυρισμὸς δὲν εἶναι δόγμα πρὸς διδασκαλίαν ἢ μυστικὸν πρὸς κοινοποιήσιν εἰς ὁμάδα ἀνθρώπων λεγομένων, τυπικῶς, Ροδοσταύρων.

Ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι θέλουν νά ἐμβαθύνουν εἰς τὸν Ἐσωτερισμὸν τοῦ, τὴν οὐσίαν τοῦ, οφείλουν νά ἐργασθῶν, μόνοι ἢ κατὰ μικρὰς ὁμάδας, ἐν ἀπολύτῳ ἡσυχίᾳ καὶ μυστικότητι.

Πλησιάζομεν τὸ ἰδεῶδες, τὸ ἰδανικόν, διὰ τῆς ἀόκνου ἐργασίας καὶ τῆς ἀδιακοπτοῦ ἐμμονῆς καὶ προσηλωσεως εἰς τὴν μόλις διαγραφομένην πρὸ ἡμῶν ἀτραπὸν, σημειοῦντες μικρὰν μὲν, ἐλαχίστην, ἀλλὰ συνεχή πρόοδον εἰς τὴν

πρός τὰ ένδον οδοιπορίαν. Τελειοποιουντες τόν Εαυτόν μας, βήμα προς βήμα. Καί μη σταματωντες ποτέ ικανοποιημένοι. Διότι καί το παραμικρό σταμάτημα θα ισοδυναμεί μέ επιστροφήν είς την αφετηρίαν.

Ο άληθης Ροδόσταυρος είναι σπανίωτερος καί από τόν άληθη Χριστιανόν. Δυνάμεθα όμως ν' αποκτήσομεν συνείδησίν ροδοσταυρικην παραμένοντες χριστιανοί μέ κατανόησίν, ελεύθεροι των δογματικών δεσμών.

Η εύγενής φιλοδοξία του Ίππότου του έν τω Σταυρω Ροδου είναι νά κατανοήσει καί έμβαθυνει είς τον εσωτερισμόν των θρησκειών. Νά διαχωρίσω το ανώτερον πνεύμα το υποκρυπτομενον είς αυτάς καί νά φθάσει είς την φωτεινήν θρησκευτικότητα των πραγματικών σοφών καί πιστών.

Η φιλοδοξία αυτη δεν πρέπει νά είναι ξένη διά τούς Ροδοσταύρους, οί οποίοι τελουν τον μυστικον δείπνον καί σπουδάζουν τήν μυστική έννοια τού I.N.R.I.

Δεν θεωρούν τούς έαυτούς των σοφούς καί κατόχους τής τελείας γνώσεως, μαθητεύουν μέ αυτάς καί ταπεινοφροσύνην καλλιεργούν το αίσθημα της αυταπαρνησίας, το συμβολιζόμενον διά του Πελεκάνος καί δίχως τον παραμικρόν στεγνύν δογματισμον δρουν καί σκέπτονται ως Αληθείς ιππόται, αναζητούντες την Σοφίαν, ίνα δι' αυτης αποκτήσουν την ισχύν προς κατάκτησιν τού Κάλλους.

Η Πίστις των δέν είναι τυφλή, η Ελπίς των λογική καί ή Αγάπη των ανιδιοτελής καί Απέραντος. Πιστεύουν διότι διαισθάνονται καί κατανοούν.

Ελπίζουν διότι επίθυμούν το Καλόν τού οποίου ο τελικός θρίαμβος είναι εξησφαλισμένος.

Καί αφοσιουνται είς την προαγωγήν τού εαυτού των καί του πλησίον, τόν οποίον αγαπούν μέ ολην τήν ψυχήν, δίχως νά περιμένουν καμμίαν ανταπόδοσιν,

Εάν μάθωμεν ν' αγαπώμεν τον Θεό, η θεοποίησίς μας δέν είναι δύσκολο, να θεωρηθεί ως πραγματικότης. Τότε μόνον θα ανεύρωμεν τον Απολεσθέντα Λόγον, όταν αναπλάσσωμεν καί πραγματοποιήσωμεν μέσα μας την Πίστιν, την στηριζομένην είς την προσωπικήν προσπάθειαν καί εργασίαν, την Αγάπην η οποία ανοίγει διάπλατα όλες τίς πόρτες, πού φέρουν είς την Ελπίδα τής Αθανασίας.